Topsy alleen in den regen. Want het was begonnen te regenen, en zeurig tikten de droppels tegen de ruiten.

Daar hoorde ik beneden Bert thuiskomen en ik liep de trap af. Alsof ik hetzelf niet was die sprak, zoo hoorde ik mijn eigen stem veraf vertellen, dat Topsy weg was, en dat Riek en de meisjes uit waren om haar te zoeken.

Bert veegde zijn lorgnet af, dat beslagen was van den regen; dan zijn parapluie weer uit den bak nemend, zei hij: „'k Ga ook zoeken Mies." Toen verliet al mijn zelfbeheersching mij, en ik huilde wild.

„Kalm Mies, kalm," drong Bert, de kamerdeur voor me openend. En ik zei maar niets dan:

„O, 't is zoo'n schat Bert, 't is zoo'n schat, die Tops. Ze moet terugkomen."

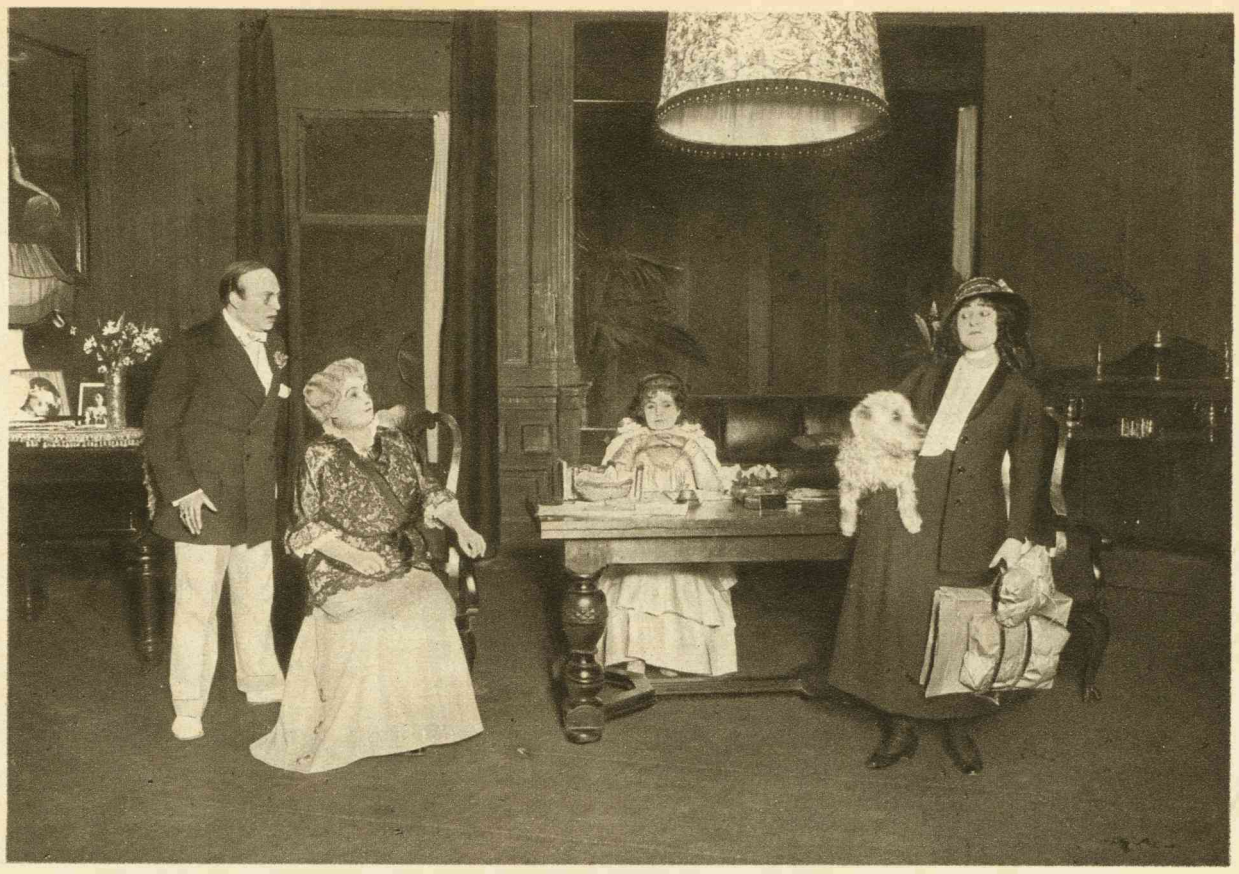
„We zullen haar wel vinden, hoor Mies," troostte Bert, en even later hoorde ik de buitendeur dichtslaan.

Wéer was ik, alleen. Hoe lang ik voor het vuur gezeten heb, ik weet het niet meer. Maar 't leek me eindeloos lang toe. Mijn hoofd voelde dof van 't huilen. Van mijn zakdoekje had ik de kant afgetrokken, en zonder dat dit tot me doordrong, zat ik er naar te kijken, naar de kant, die ik uitgerafeld in mijn hand hield.

Daar belde iemand. Ik vloog naar de deur. Het was Mina, zónder Topsy. „Waarom ben je al terug?" vroeg ik.

„'k Heb alles afgeloopen," zei Mina, „maar ik zag Topsy nergens. En mijn eten stond op; ik dacht al, daar zal de Juffrouw wel niet om denken."

Eten! Bijna had ik gelachen om het zotte idee.

„PEGGY MIJN KIND"

Voor een goed bezette zaal ging Dinsdagavond te 's-Gravenhage de première van „Peggy m'n Kind", Jeugdspel in 3 bedrijven van Harbley Manners, vertaling van mevrouw Couperus. Hierboven een scène uit het eerste bedrijf. V.l.n.r.: Alaric — Louis Gimberg: mevrouw Chichester — mevrouw Schwab-Wilwan; Alice — mevrouw Rika Hopper; Peggy — mevrouw Emma Morel. (*foto Couvée*).

Ik denken aan eten, terwijl Topsy weg was.

Mina liep door naar de keuken, ik ging weer voor 't vuur zitten, af en toe opstaand en uitkijkend in de donkere regenstraat. Zoo kropen de minuten voorbij.

Weer werd gebeld, kort, driftig. Tegelijk liepen Mina en ik naar voren, trokken de deur open. Daar stond Jansje, op haar arm Tops. Ik zei niets dan: „O Goddank!"

Meteen had ik haar in mijn armen, deed haar de natte roode cape af, en nam haar mee in de kamer voor het vuur. Ze was doornat. Ik vroeg niets, wist alleen dat Topsy er weer was, dat ik Tops in mijn armen had, die stil-bleek tegen me aanlag. Opeens klonk het stemmetje moe: „Tante Mies, ik wou een broertje gaan koopen."

Jansje, die schoone kousjes en pantoffeltjes en een droog warm jurkje binnenbracht, begon langdradig te vertellen. — „Toen U vanmiddag bij ons geweest was, vroeg Tops me, of ze voor haar beer wel een broertje kon koopen. Nou, dat vond ik vreemd, want ze is razend gek met d'r beer. Maar ze was nogal stil, en ik vroeg d'r maar niet op door. Nou en toen ik aan het zoeken was, dacht ik er opeens aan. Ik had haar weleens verteld, dat ze in de groote Bazaar wel een broertje koopen kon, ziet u, want daar praatte ze wel eens meer over. Hiernaast is een klein jongetje, en daar is ze nogal dol mee, hé Tops?" — „Ja," knikte Topsy moe. Ik kuste het bleeke snuitje. — „Nou, maar ik zei altijd, dat een broertje heel duur kostte, verschrikkelijk duur. En nou vanmiddag is 't arme schaap er op uitgegaan om een broertje: ik vond d'r in die drukke straat waar de Bazaar is. Ze had wel overreje kunnen worden," besloot Jansje, Tops even knuffelend.

„Had je dan zoo graag een broertje, Topsy?" vroeg ik, en ik moest me geweld aandoen om mijn stem in bedwang te houden. — „Ja," zei het stemmetje zacht.

„Nòg liever dan Teddy-beer?" — „Ja, Tante Mies, want Teddy-beer zegt niets."

„'t Schaap voelt d'r eigen alleenig," zei Jans meewarig. — „Ik had nog wat een moeite om d'r mee terug te krijgen. Dat kleine ding, om alles maar zoo alleenig te vinden." — Jansje verdween hoofdschuddend.

„Kost een broertje héel erg duur, Tante Mies?" vroeg Tops. — „Ja," zei ik. „Véel, véel duurder dan Teddy, hoor! Maar waarom wou je zoo graag een broertje, kleine Topsy-vrouw?" — „Omdat," en het kopje ging dichter tegen me aan, „omdat ik het niet prettig vind, dat u weggaat." Méer zei ze niet. Maar die paar woorden zegden alles! — Bert en Riek kwamen kort na elkaar thuis. Riek niet meer koel, hoog, waardig, nòch Bert verstrooid, afgetrokken, afwezig. Ik zag nu in hem den Vader, in haar de Moeder, en ik gaf Topsy, kleine, veronachtzaamde Topsy, aan Riek, die haar innig kuste. Tops scheen het prettig te vinden bij „Moedeg", tenminste ze lachte héel tevreden. En Bert . . . hij stond een beetje hulpeloos ter zijde, maar ik voelde, dat hij zijn kleine meid ook graag even dicht bij zich wou nemen. Toch, toen ik hem vertelde, wat Topsy gewild had, en waarom ze een broertje wilde gaan koopen, klonk mijn stem beschuldigend. Ik kòn het niet helpen, zag opeens weer hoe ze door Jans thuisgebracht was, de kleine voetjes doornat, de aardige roode baby-cape zwaar van den regen.

Ze had een ongeluk kunnen krijgen, ze had overreden kunnen worden, en wie zouden de schuldigen geweest zijn? De Vader en de Moeder.

Riek schaamde zich niet voor de tranen, die over haar wangen rolden, en Bert veegde zijn lorgnet herhaalde malen af. Ik mompelde opeens iets van boven alvast wat te pakken, en rende naar mijn kamer. Ik wilde Bert en Riek samen laten, ze zouden elkaar wat te vertellen hebben, dat wist ik; Bert en Riek samen met Topsy. Ik voelde me oneindig-gelukkig en blij. Ik was niet voor niets bij Riek te logeeren geweest, tenminste dat hoopte ik.

— Later benedenkomend, zat Topsy bij Bert, en ze begroette me met een triomfantelijk: „Wist u wel, dat Vader zoo'n harde knie heeft?" — En Riek stak me spontaan haar hand toe: „Tante Mies, je hoort ook bij ons hoor!" — Den volgenden dag reisde ik af, met een heerlijke herinnering aan Tops' lieve gezichtje.

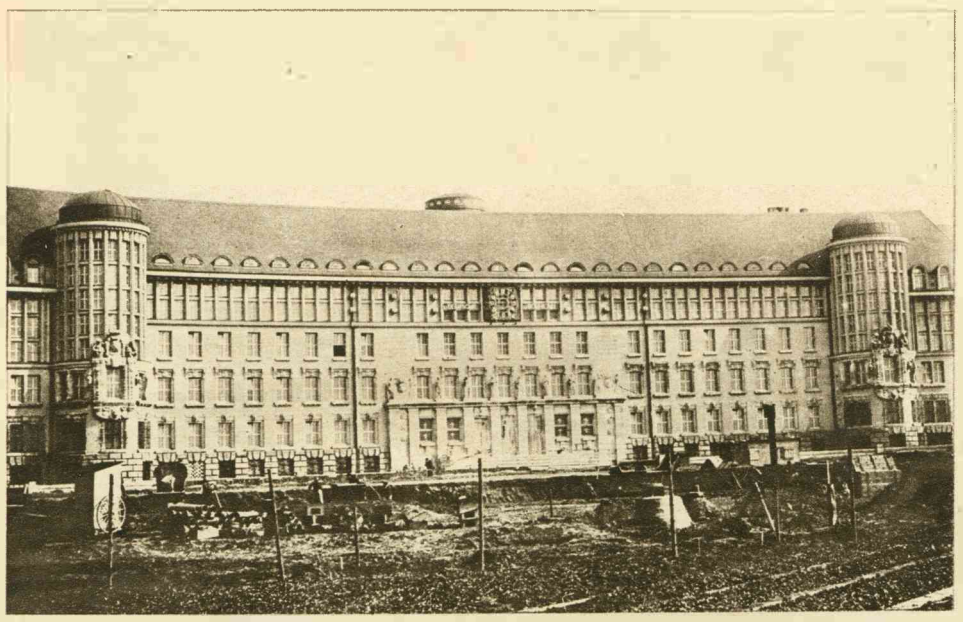
En de dag kwam, waarop ook het zoozeer gewenschte broertje arriveerde. Riek schreef me later in een heel gelukkigen brief, tintelend van opgewektheid en levensblijheid, dat Topsy net zoo dol met baby was, als Vader en Moeder. En „Tante Mies" voelde zich bij het lezen uiterst voldaan.

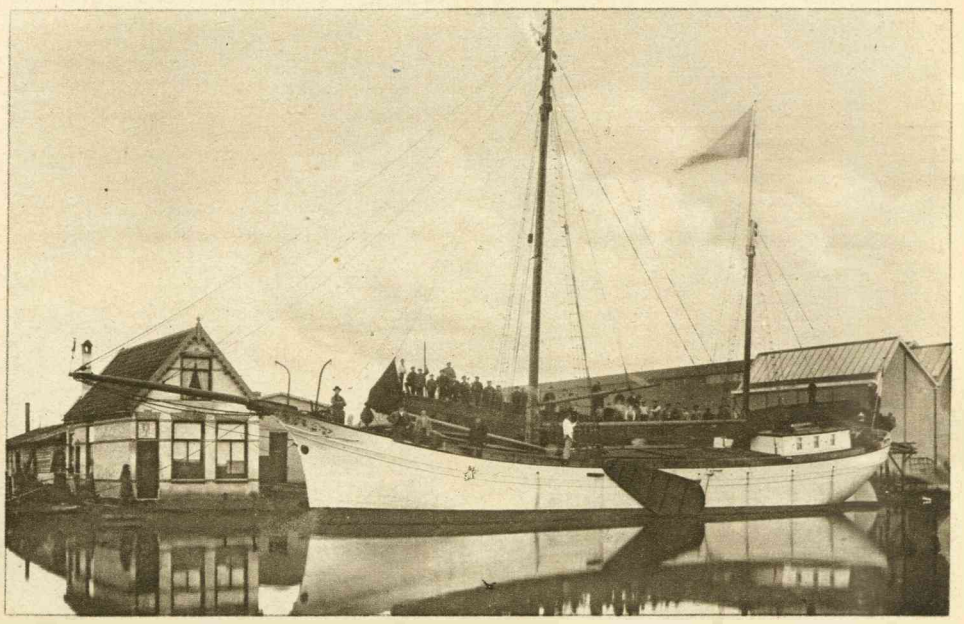
GENERAAL MANOURY,
die als gouverneur-generaal van Parijs is afgetreden.

GENERAAL DUBAIL,
die generaal Manoury als gouverneur-generaal van Parijs is opgevolgd.

DE NIEUWE BIBLIOTHEEK TE LEIPZIG.
De nieuwe boekerij (Deutsche Bücherei) te Leipzig is thans gereed gekomen. Het is een zeer fraai bouwwerk, waaraan vooral de détails zeer kunstvol zijn. Verscheidene der beste beeldhouwers hebben hun medewerking tot den bouw verleend.

DE „ELZINA HELENA" GETORPEDEERD.
De Nederlandsche schoener „Elzina Helena", met een lading hout van Noorwegen onderweg naar Engeland, is door den Duitschen onderzeeër „U. 30" onder de Engelsche kust tot zinken gebracht. De opvarenden werden gered. Het schip (gezagvoerder Jan Bosselaar, Oude Pekela) was gebouwd op de werf Rhijnstroom van de Gebrs. Van Ulden te Leiderdorp en den 9en Sept. 1904 van stapel geloopen.